

AL MEU AMIC

Sempre he tingut en compte, que els amics dels meus amics, són els meus amics. A tu et vaig conèixer així.

Un dia, en un bar, Alex em va presentar:

- Aquí un amic.

- ...

- Aquí un altre.

I jo et vaig mirar. La nostra amistat va començar com aquell qui diu, coneguts a la força. I això, perquè fins aleshores em havíem ignorat i no em feiem necessaris l'un a l'altre. Però tan aviat com ell em donà el passaport, realitzarem viatges tots dos, com si fóssim parella de tota la vida.

Els primers contactes eren tímids, ingenuos, i a poc a poc, em acaronyàvem l'un a l'altre. Després vam anar més a fons. Podríem dir que feiem l'amor en la intimitat, però davant de la gent. No em importava amb qui estàvem. Nosaltres sempre sense cap problema. Era bonic estimar-nos.

Quan sortia de casa al matí, pensava que hauries de venir amb mi per no oblidar-te. Després es va fer una rutina i no em separàvem mai.

Un dia, em vaig adonar que em feia mal. Que tot havia canviat. Que em perseguies, em produïes malestar, i per damunt de tot, mal sabor.

Les nostres relacions han caigut de colp.

Jo no vull estar més amb tu. M'atossigues.

Avui, desitjo parlar seriosament.

I vull fer-ho, per dir-te clarament que no et vull veure més. De veres. La nostra s'acabat.

T'estimo, però lluny de mi.

Potsen et sabrà greu.

Ho sento molt.

Adéu.

Adéu, amic cigarret.

Quatre

Atelles